

**Pregó de Santa Tecla 1987,
per Andrea Bruno**

PREGÓ

Gràcies per la presentació. Espero que sabreu disculpar-me per no parlar la vostra llengua. Parlaré lentament en italià, i espero ésser entès per la majoria.

Quan l'Alcalde em va invitar a pregonar la Festa Major, vaig acceptar amb entusiasme, sense saber realment què era aquesta manifestació, què era un Pregó. Després, quan vaig reflexionar sobre aquesta invitació em vaig quedar preocupat. Vaig escriure tot seguit a Tarragona perquè m'enviessin còpia dels altres pregons pronunciats anys anteriors i vaig rebre el llibre dels pregons que he llegit amb atenció. En recordo alguns, com per exemple el de M. Aurèlia Capmany, el de l'Alcalde Recasens, el de Narcís Serra, el d'Alexandre Cirici i d'altres, que amb la seva lectura m'he posat ràpidament al corrent.

Ara estic molt content d'haver acceptat aquest encàrrec perquè amb la lectura dels pregons d'aquests Srs. he trobat els pensaments que jo havia tingut després de les meves primeres visites a Tarragona.

M'ha semblat, doncs, d'estar a casa i la dificultat de la llengua espero superar-la treballant aquí amb vosaltres. L'any que ve espero poder comunicar-me directament en català.

El català s'assembla molt a la nostra llengua i jo sóc capaç d'entendre qui parla lentament.

Aquest és el pròleg de la meva presència aquí.

Ara, però, crec que he de dir alguna cosa en relació a l'encàrrec el qual em sento honorat d'haver rebut, ja que m'ha facilitat molt el contacte amb els arquitectes i amb els arqueòlegs de Tarragona i Barcelona. Des de la primera trobada amb aquests col·legues no hi ha hagut necessitat de presentacions, era com si ja ens coneguéssim. El llenguatge

comú que parlàvem facilitava la nostra comunicació i els problemes que havíem de resoldre pertanyien i pertanyen al mateix fil cultural que lliga les nostres terres des de fa més de 2.000 anys.

Els antics romans ja no existeixen, solament existeixen, tal com han quedat, els seus signes en totes les costes del Mediterrani —a Itàlia, a Espanya, a les costes de l'Àfrica—, tot el Mediterrani ha servit en el passat com a nexa entre aquests pobles. Aquestes civilitzacions, encara que els antics romans ja no hi siguin presents, i les seves obres, han perdurat i continuaran unint i dirigint les nostres cultures cap a un destí comú.

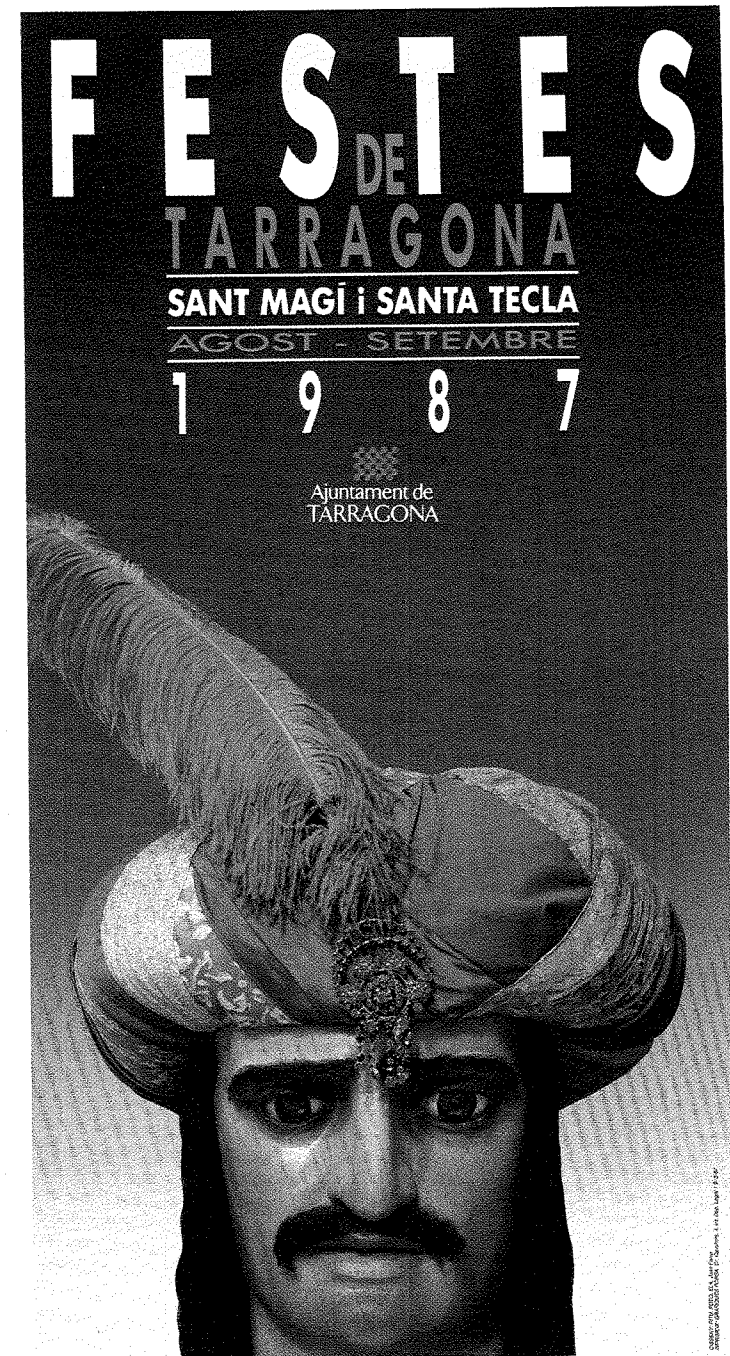
En parlar d'aquests temes és fàcil de fer retòrica, però jo crec que, en aquest cas, la prova que està donant la ciutat de Tarragona respecte als seus monuments i al seu propi passat és un exemple digne d'elogi.

Jo he viatjat molt, com ja he dit a la presentació, per països molt llunyans, fora de l'àmbit de la nostra cultura, i cada vegada que he tornat al Mediterrani he retrobat aquest poble de cultures i costums similars. Això ens porta a superar qualsevol temor i fa que les coses siguin més fàcils. Allò que és important en l'esperit i en la forma de vida d'avui, on el progrés tecnològic i la recerca científica estan orientats a realitzar descobertes, és donar a la nostra gent solucions tècniques a les noves formes de vida, noves comoditats, noves fonts d'energia.

A mi m'agrada pensar que la recerca que es fa enrera en el temps, quan la nostra fantasia en lloc de veure's projectada cap al futur es veu projectada cap al passat, és idèntica a la recerca de les coses futures. Jo penso que, així com el fet que avui l'home hagi caminat sobre la Lluna i, per tant, gràcies a les seves descobertes científiques, ha obtingut uns resultats impensables segles enrera, és igualment important la recerca científica en el camp de l'arqueologia. Descobrir un testimoni del nostre passat equival al plaer de poder posar un peu sobre la Lluna.

Així, doncs, aquesta contemporaneïtat entre passat, present i futur és l'aspiració que preval en totes aquelles operacions que es fan quan es parla de restauració, recuperació i conservació de monuments. Conservar les coses del passat no és solament un fet nostàlgic, és també un fet personal. Cadascun de nosaltres té la nostàlgia dels records de la pròpia infància i allò que generalment es perpetua de la nostra infància és el símbol de pensaments bells que conserven i recorden petits fets personals.

Ara bé, la moral i la cultura col·lectiva és una cosa més important. Són els esquemes que els homes han format i que han servit per tirar endavant cultures importants com la cultura romana, la qual ha evolu-

cionat en el temps i ha influït en la nostra cultura actual. Representa una de les arrels que nosaltres no podem tallar i que no podem oblidar, és allò que va existir abans que nosaltres i que ens ensenya a preveure què passarà després de nosaltres.

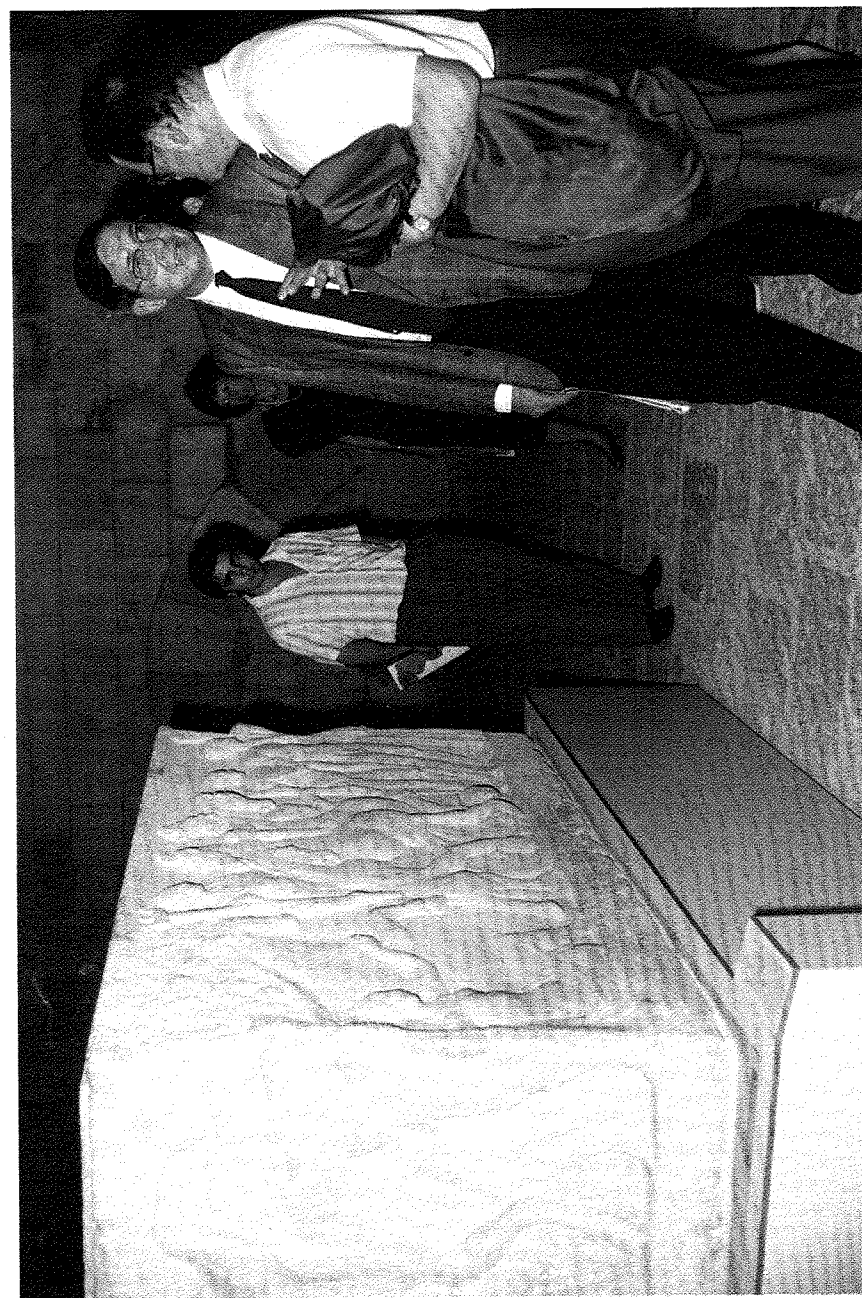
La nostra vida, l'arc de la nostra existència, és molt breu i la nostra responsabilitat és la d'afegir una anella de coneixement i de cultura a aquesta cadena ininterrompuda que representa la continuïtat en el temps i la continuïtat de la cultura. No hi ha hagut en els diferents períodes de la història la mateixa atenció als fets del passat, i han estat moltes les destruccions, els obliats i les coses mal fetes respecte a aquest passat.

Darrerament Tarragona és un exemple importantíssim de l'atenció que els administradors cívics, les forces polítiques i els homes de cultura, dediquen a la conservació del nostre passat. Jo crec que és un fet, un dels testimonis més importants perquè la nostra generació sigui recordada en el futur amb la mateixa intensitat que els grans descobriments científics han produït en el nostre segle.

Personalment he trobat a Tarragona una altra cosa que no he trobat en altres països on també hi ha monuments.

A Tarragona existeix, tots vosaltres ho sabeu, el Taller Escola d'Arqueologia, que és un exemple gairebé únic per tal com ha estat pensat i per tal com porta endavant els seus propis treballs. Jo penso que és un exemple que moltes altres ciutats haurien d'imitar. Veure els joves tot just llicenciats o encara estudiants com s'apassionen amb la recerca del passat crec que és una de les més grans promeses que una Administració pot veure en la continuïtat de la seva política i en les seves opcions de cultura. Jo, d'això, n'estic profundament convençut.

Creo també que els arquitectes no hauríem de parlar de la pròpia feina sinó que simplement hauríem de treballar, però aquesta oportunitat que se m'ha ofert de poder fer una explicació general l'he acceptada amb molt de gust perquè penso que a Tarragona i a Catalunya són molts els que estan preparats per recollir aquest exemple i portar-lo endavant i així poder donar una seguretat al futur amb el coneixement del passat. No hi ha res més desagradable que no saber d'on es ve. No hi ha res més incívic i més depriment que no saber on s'ha d'anar. Jo crec, i no sóc l'únic a creure-ho, afortunadament, que aquesta continuïtat en el temps, del passat llunyà al present per al futur és la prova més gran que una ciutat pot donar respecte a si mateixa per la generació present i per les generacions futures.

Voldria ser breu i acabar aquesta intervenció perquè m'adono que el fet de parlar l'italià és una dificultat i per tant no em vull allargar.

Crec, però, que el projecte que la ciutat de Tarragona ha afrontat i que la Generalitat està tirant endavant pot ésser realment un d'aquests fets exemplars en el sentit que es realitzi en els propers anys el que ja està previst. Jo espero que aquests treballs es facin amb rapidesa.

Deia anteriorment que la nostra vida és curta. Cadascun de nosaltres és una mica egoïsta i vol veure ràpidament el resultat dels propis pensaments i de les pròpies accions i així jo tinc ànsia per mi i per tots els qui avui estem presents en aquesta sala per veure aquest projecte realitzat. Serà una sorpresa per a tots aquells que vinguin a Tarragona i redescobreixin el Circ romà, del qual avui es veu alguna traça i que en el futur serà molt més interessant i més obert. Veuran l'Amfiteatre transformat novament per al seu ús originari a dos mil anys de distància. La cultura i els administradors d'avui repetiran l'actuació que van fer els romans quan van obrir l'Amfiteatre de Tarragona.

Nosaltres, avui, amb el nostre projecte donarem de nou a aquesta ciutat, a la comarca, a tot Catalunya i a tots els visitants futurs, que seran molts, un exemple, una imatge d'aquesta continuïtat de passat, present i futur.

Jo agraeixo novament a l'Alcalde la seva invitació, estic molt honorat i m'hi sento molt a gust, com si em trobés a casa. Estic aquí perquè els problemes que estudio i intento resoldre, a casa meua, a Itàlia, són idèntics als de Tarragona.

Espero fer bé el meu deure i col·laborar tal com he fet fins ara de forma completament oberta amb els boníssims arquitectes catalans i amb els boníssims arqueòlegs de Catalunya.

Gràcies i visca la Festa Major.

Visca Tarragona!

ANDREA BRUNO